

EL MANDU

DE LLOFRIU

—Es pot saber què hi feies en aquella llotja, i amb la cortina tirada?
—Mira que n'ets de mal pensat! Es queestic provant la introducció d'una pessà nova que ha vingut el mestre per ensenyar-me-la.

La cosa está que sopla o el que gime ya ha recibido

Hoy no estoy de potra. He leído una crónica del A B C sobre la cuestión catalana, se me han regirado las tripas y tengo corazón agrío. He encontrado a Roselló y me ha dicho un chiste que no he sabido qué contestarle: ¿En qué se parece un recién nacido a un plato de quema? Yo no he caído. Porque la quema se hace con huevo y leche. Preguntadle a una niña bien, que tal vez os dará el desilorigador. ¿El perro que más les gusta a los botigueros? El perro-quiano.

Os quería hablar de las responsabilidades, pero tengo miedo de ir al estero. A propósito: a que no encertáis en qué se parece el examen de un sobrino de ministro al suplicatorio Berenguer? En que se aprueba por sorpresa. ¿Dicen que los fabricantes de tejidos están tan contentos del nuevo Gobernador? ¿No os figuráis por qué? ¡Como ha venido Portela!

Estoy para engegarlo todo al botavante con esto de la huelga de transportes. Tengo en la estación una caja de aquello de payés y no me vienen. Tendré que hacer una visita a la Dora, una menor de cincuenta años de edad que trabaja detrás de la fábrica de electricidad haciendo mangos de... es-coba. Cuando a uno no le vienen, lo mejor es ir y pedir por la Dora.

Ahora os voy a decir uno de social: ¿Sabéis por qué no pudieron coger a Piñón? Porque se escapó, dirán ustedes. ¡Gamarusos! Por una ley de mecánica. ¡Sí, hombres! ¿No habéis ido nunca en bicicleta? ¡Entonces ya debéis saber lo qué es un piñón libre!

¿Cuál es el autor que come cosas más extrañas? Linares Rivas, porque «Como buitres...», «Como hormigas...» ¿Y la tiple que tiene mejor estómago? La que canta «Las bribonas», porque «Como los railitos del tren...»

Dice que ahora volverá a jugarse en Barcelona. Esto me lo ha dicho secretamente en secreto un croupier que es como los sastres, que conoce el paño. Ahora que hablamos de esto me enrecuerdo de uno que no está mal: En qué se parecen las cabras (las de leche, ¿eh? no seáis maliciosas) a los croupiers? En que siempre tiran al monte. ¿Y por qué los que pierden al treinta y cuarenta salen siempre muy amarillos? Porque han perdido al color.

¿Es verdad que va a salir otro rotativo que se llamará *La Opinión*? Mirad de que no haga el final de Defecaelásticos. Dice que se parecerá a un ejército en campaña, porque irá dispuesto en columnas. Dad la noticia que hará sensación en la Bordeta.

Si esto no se arregla, voy a fornicar el campo y me iré a París a hacer cinco de la cuestión del Rhur. Yo siempre he sentido simpatía por los asuntos rurales. ¿Sabéis por qué en París los camareros son muy torpes? Porque les pides chocolate país y te lo sirven a la francesa. La buena verdad que hace hástigo que no te entiendan. ¿A que no encertéis en qué se parece un cepillo muy viejo a un duro en pieza? En que no se pilla nunca. Bueno, éste hay que decirlo en andaluz, porque sino no hace efecto. ¿Por qué a Maura le gusta dar mitines en las Plazas de Toros? Porque habla con hombres entendidos. Dad recaditos al Marqués de Olérdola, que es el prócer más regocijante, porque Rius y Rius, y decídmelo si es verdad que quieren poner casas de sombreros dentro de los túneles del Metropolitano. No badar, si acaso, que es muy húmedo.

RUFASTA.

Cuando un hombre se muestra indiferente a las incitaciones de una mujer, debe huir en seguida. Escapado.
PETRA LA CACHONDA.

Hay gustos que merecen palos, pero hay otros que merecen vergas.
PEPITO «LA DELICADA».

Si una mujer tiene una mala hora, tiene que rezar luego para tener una hora corta.

UNA QUE LO SABE.

La mujer se casa para ser más libre, y el hombre para ser más esclavo.

UN CASADO.

Una viuda es como un cigarro que se enciende dos veces. Nunca tiene tan buen gusto.

DON CASTO.

No hay ambición mayor que la de la mujer. Le dais un dedo y en seguida pide un palmo.

UN CUARENTÓN.

Noticias locales

La huelga de transportes

Por falta de gomitas, debido a la actual huelga de transportes, han quedado sin trabajo 28 mujeres del acreditado establecimiento de Casa la Cinta (especialidad para casados y demás hombres de compromiso).

Mientras dure la huelga forzosa las pupilas en cuestión se dedicarán, para no perder tiempo, a estudiar el francés y a trabajos manuales.

Ayuntamiento

La Sección de Información ha suministrado, durante el mes pasado, a varios solicitantes, las direcciones de 16 music-halls y 324 casas de honrado esparcimiento, principalmente a extranjeros.

Una comisión de mamás, presidida por la Dolores, fué ayer a dar las gracias a la Atracción de Forasteros.

Correspondencia particular de "El Día Bólico"

Indeciso. No se enrede usted con rubias. Son taciturnas y melancólicas. En cambio las morenas siempre están d'ullera.

Zootécnico. Se conoce que los peces van a morir cuando acaban las agallas.

Historiador. No, señor. Chateaubriand era el inventor de un pastel muy en boga en ciertos tiempos y no tiene nada que ver con el chato Briand, un político francés contemporáneo.

Pensamientos filosóficos

Dicen que el Amor es un niño. Si eso es verdad, yo querría encontrar un hombre que me hiciese el amor.

UNA INOCENTE.

Las chimeneas de las fábricas se asemejan al miembro del hombre-progreso fecundando el infinito.

UN ESCRITOR FUTURISTA.

Cuando un amante suspira diciendo que pena mucho por su amada, ésta no debe sentirlo, al contrario. Cuanto más pene, mejor.

UNA JAMONA.

La mujer, según los poetas, es una perla. Por eso tiene gusto de marisco.

ABELARDO GOLORITO (A) LAMITOS.

La cama es el gimnasio del amor. Hace que se desarrollen los miembros y quita los excesos de grasa.

Dirección: Calle de la Unión, por la acera, de once de la noche a cuatro de la mañana. Precio 5 pesetas.

LULÚ LAMO DUPA.

No hay como una buena piel para ir bien caliente. Lo demás son truenos y cosas de la juventud.

EMILIO JUNOY.

Redacció i Administració : Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

LA BARCELONA QUE TREBALLA, I JUGA

La senyora R. m. g. s., tot sopant, es decideix a donar al seu marit la nova del compte que la modista de capells li enviarà dintre un parell de setmanes.

—Si, noi! Aquesta tarda he sortit amb la meva cosina i hem anat a Can Gerard. Hi han verdaderes monades! Mira, m'he quedat una toqueta gris, amb un vel, que és una preciositat... Després, un capell ample, de color de carabassa, que pels diumenges m'estarà elegantíssim. Ah! I després, un de palla blanc, per anar als banys...

El senyor R. m. g. s., que fins allavors ha estat ingerint la verdura tot pensant en les facturacions que es tenen de fer l'endemà, alça la vista:

—I ara! Tres capells. Que has perdut el cap?

A casa de don Ramon A. b. ll. tot el pes de la casa el porta la noia. Com que la mamà està un xic delicada, sa filla no reposa un moment per a que tot vagi com Deu mana.

L'altre dia va entrar a la cuina i va trobar a la minyona que preparava el dinar.

—I ara!—va dir.—On vas amb aquestes albergínies tan petites? Que no veus que no serveixen per a res?

I la minyona, que és de lo més decidit i nandulandesc que corre, digué:

—Això segons perquè les vulgui la senyoreta...

El senyor R. b. lt., habituat d'un dels cirkols més aristòcrates de Barcelona, és d'aquells que no deixa perdre les ocasions de divertir-se. Allà on se tracta de fer xirinola ell fa sempre un.

—Quants fills té vostè?—van preguntar-li l'altre dia.

El senyor R. b. lt. es quedà mirant al seu interlocutor i va dir, amb una rialleta:

—Home, no ho sé! Com que ara tenen tantes pretensions, canvio molt sovint de minyona!

Alta, esbelta, rossa, amb un posat estrangeritzat, però esplèndida de cos i de carona, la Delfina M. ss., filla d'un conegut fabricant, és una de les primeres figures de la Barcelona aristòcrata.

A les curses, al «Ritz», al Passeig de Gràcia, la gentilessa de la formosíssima Delfineta triomfa aquesta temporada.

La seva amiga, la Josefina R. d.. r. li preguntava l'altre dia:

—Quants xicotets has tingut, Delfina?

La bella aristòcrata, que d'amagat dels seus papàs llegeix EL NANDU DE LLOFRIU, digué:

—Tres: l'Albert, en Carles i l'Enric. Són faves comptades.

Quan el senyor N. g.. s va sorprendre al seu íntim amic Ricard fregint-li amb la seva senyo-

ra, la seva indignació fou una cosa memorable :

—Canalla! Mal amic! Indecent!

—Home...—s'atreví a mormolar en Ricard— escolta...

—Què vols que escolti, pocavergonya!

—Deixa'm enraonar...

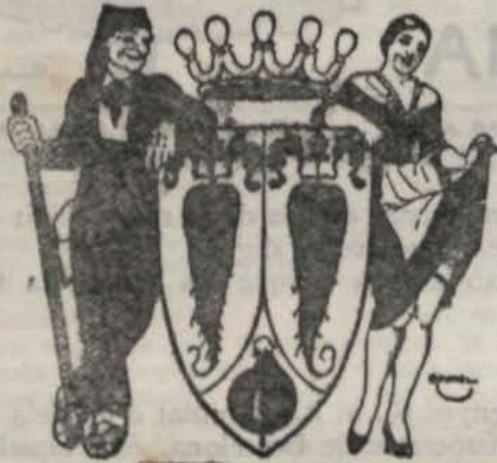
—No hi han enraonaments que hi valguin! Veste'n d'aquí i no em tornis a mirar mai més a la cara!

—Però, per què? Nosaltres, amics de tants anys, hem de deixar d'ésser-ho per això?

—Veste'n, torno a dir-te, infame! I no et recordis més de mi!

—Ah! Així parla clar d'una vegada! Confessa que tu tenies ganes de renyir amb mi i aprofites el primer pretexte.

EL NOCTAMBUL INDISCRET.

En la variació...

Aquell matí, i no sapiguent on anar, la Carmeta, esplèndida femella de vint-i-cinc anys, i el seu marit, l'Albert, que ja passava dels de Crist, anaren a pendre la fresca al Parc.

—Anem a veure la Secció Zoològica? proposà la Carmeta.

—Anem!

Arribaren davant d'una gàbia on un magnífic gall es trobava, casualment, fent l'amor a una gallina.

La Carmeta, que es una dona ardent com una fornal, se'l mirava amb la mateixa avidesa d'una criatura quan passa, per Pasqua, davant una pastisseria i veu una mona d'aquelles que semblen una catedral.

—Escolti: va demanar a un guardià que acabava de dur el menjar per aquelles bestioles. I aquest gallet, cada dia...?

—Cada dia?—preguntà el bon home.—Cada dugues hores!

La Carmeta tocà, discretament, el braç al seu marit com aquell que li diu: —Pren nota, eh? D'això se'n diuen mascles!

L'Albert, allavors, interrogà al guardià de les gallines.

—I... digui: sempre amb la mateixa?

—Ca! No veu que és ell sol per tot el galliner?

L'Albert esclatà en una rialla i respongué:

—Ah! Així, si jo tingués un galliner de dones, també en saltaria una cada dugues hores com aquest animalet!

PI XOTA

—Ai, senyor doctor: em fa una vergonya que em dongui aquesta injecció!

—Tira, dona, posa't de boca terrosa i te la trobaràs dintre sense adonar-te'n.

A veure qui la diu més grossa

Un andalús, gros, panxut, vermell com un pebrot i amb una cara de bon vivant discutia amb un català sobre l'habilitat dels fills de cadascuna de les dues regions.

—Jo—deia l'andalús—he vist al meu pare, quan teníem fàbrica d'embutits, fer amb un porquet petit una butifarra de tres arrobes.

—Vols dir?—interrogà el català.

—T'ho juro!

—Em sembla que t'equivoques. Deus voler dir que el teu pare amb una butifarreta va fer un porquet molt gros, que ets tu, però això no té cap mèrit, perquè a més va haver d'ajudar-lo una truja.

R. K. RALL.

Salvador Dalí

Models de traje de bany que les nandulandesques estrelles del Paral·lel pensen presentar a les nostres platges.

—No sé perquè teniu aquest geni tant violent; au, rebaixeu-se una mica cada hu, si voleu donar-me gust.

El pare, negociant de grans i el fill... de petits

La fama de l'acreditat magatzem de grans i llegums «La Confiança» del carrer del Rech és prou abundantment escampada perquè vinguem ara nosaltres a propagar-la.

La seva prosperitat es deu, pot dir-se que exclusivament, al seny ordenador de donya Tecla, verdadera mestressa, secundada pel seu consort, el senyor Rafel Sibecas, qui mai contradia en res a la seva muller, limitant-se a executar els seus manaments.

Els quefers de la casa, donya Tecla els havia reglamentat en matemàtica distribució horària, de manera que en aquell temple domèstic el rellotge devenia una institució. Fora d'hores, allí mai s'hi feia res. Cada dia era destinat al seu servei; els dimarts, per exemple, es passava la bugada; els dijous es planxava; els divendres, de deu a dotze de la nit, eren consagrats a donar desfogament als esplais amorosívols i al senyor Rafel li era permès d'encendre un ciri sota el tàlem, el tàlem nupcial. Consumat l'acte, la senyora Tecla deixava que el ciri s'apagués per ell mateix, despedint-lo fins el divendres vinent.

Bé prou vegades havia intentat el senyor Rafel posar la candela encesa a la palmatòria en dies fora d'abonament, però la severitat de la senyora Tecla en infringir la regla el feia desistir, i el marit, obedient, bufava el ciri i s'el guardava.

Fruit, doncs, d'un d'aquells divendres va ésser l'Antonet, xicot que avui ja té aprop de dinou anys, amb totes les circumstàncies i demés pròpies de l'edat, encara que la seva mare no se n'hagi adonat.

I completa la família, la Montserrat, filla d'una cosina germana de donya Tecla, vinguda de l'Empordà fa sis mesos per a descans de la mestressa. Aquesta xicota té divuit anys, pesa seixanta kilòs de carn sense os atapeïda i ben repartida, és ampla de pit, estreta de cintura, rodona de culata i amb una constant vermellor de cirera primarenca a les galtes de la cara.

Els dos joves s'avenen molt, juguen... sense malícia, però...; res, coses de l'edat. El dematí obren ells l'establiment, posen els sacs de les mongetes, de l'arròs o bé de sucre en orde i arranquen la tenda amb cura i netedat. A ells és la feina que més els agrada, perquè jogant jogant, el murri de l'Antonet, en agafar els dos un sac, estreny els braços o el cos o la culata de la noia i la cara d'aquesta, més d'una vegada ha lliscat fregant la d'ell, encesa d'emoció. Allavors, dels llavis de l'Antonet ha eixit un petó entremaliat que just ha anat a caure en el bell mig de la boca de la Montserrat. Aquesta, volent castigar-lo, l'empaita; ell corre, s'arredossa en un sac de favons, prop de la canasta dels ous. La noia tem una trecandissa i es detura:

—Me la pagaràs aquesta, Antonet—li diu.

—Apa vina, maca.

—Ara no, que pot baixar la tieta—contesta la Montserrat repensant-se.—Apa, deixa els ous i enllestim; cull aquesta figa, posa les faves en son lloc, i a la nit ja t'ho explicaré.

En havent sopat, el senyor Rafel agafa *La Veu* i es disposa a llegir-la a la seva dona, mentre aquesta sorgeix uns mitjons. L'Antonet és abaix, segons els pares, endreçant; segons nosaltres fullejant un llibret alegre titolat *Gamiani*. I la Montserrat dona el darrer cop de mà a la cuina.

—Noia, Montserrat!—cria la senyora Tecla.—Són les vuit: vés ajudar l'Antonet. Tanqueu, i poc jugar.

—Vaig, tieta.

I dit i fet. De puntetes la Montserrat s'acosta per darrera a l'Antonet sense ésser notada; en ésser-hi aprop s'ajup perquè no la vegi i amb idea de clavar-li un pessic a les cames, allarga la mà, es gira el xicot i aquella es troba amb la barra... La noia fa un crit

—No és pas aquesta la de tancar, de barra—li diu l'Antonet.

—Bé prou que ho veig, desvergonyit. Ho diré a la tieta.

—T'en guardaràs. No veus que és una broma, de tant que t'estimo!—feu el xicot, procurant as-

serenar-la de l'esglai.—Arracona els sacs, que jo tiraré portes avall.

Bon pic tancada la botiga, l'Antonet va en ajuda de la noia per treure els sacs del pas i es reanuden els jocs. Han fet les paus. Ell, ara, sense voler-ho fer, ha donat un cop a una mameleta de la Montserrat; el xicot sembla tenir-ne condol, car amanyaga i omple de petons aquell kilo de carn rosada, fresca com maduixa de matinada. Ella sembla trobar-hi consol, car no protesta i deixa curar-se.

L'Antonet ha fet que la noia s'assentés damunt un sac de mongetes del Barco d'Avila, ha tancat la llum i com li fessin nosa cordons i betes les ha desfet o trencat. Gairebé ha calgut fer una operació al cos adolorit de la Montserrat per a treure-li el cop. Però el xicot ha eixit amb èxit: dos ais, quatre gemecs, i després... després la noia que fuig corrents a tancar-se en son quartet. Dona el llum l'Antonet, i s'esperveren sos ulls en esguardar una tovalloleta xopa de sang damunt el sac de les mongetes del Barco, convertit per uns moments en taula d'operacions. Agafa com pot aquella pessa de roba, l'embolica i va a donar la bona nit als seus pares.

Al matí següent, veient donya Tecla que la Montserrat no es llevava per sentir-se amb fort maldecap, anà ella mateixa a ajudar al seu fill en acondicionar la botiga. Quan ja creia llesta la

feina es fixa amb el sac de les mongetes del Barco i dirigint-se a l'Antonet li diu tota estranyada:

—D'on han sortit aquestes mongetes vermelles?

El xicot no sabé de moment què contestar. El pot de la pintura mensual i la corresponent hemorragia operatòria, abocat tot plegat damunt les blanques mongetes, havien fet el miracle per confondre'l.

GLOPETS.

Bubte terrible

Em trobo un pèl a la llengua
que no sé d'on pot venir,
perquè no portant bigoti,
d'on c. ny deu haver sortit?

LL. PAIRE.

—Manoi, si que he fet depressa la carrera! Ahir era aprenenta i avui ja ensenyo el tall!

VIDA I MIRACLES DEL NANDU I LA TUIES'

—Mireu's que és gran Barcelona! No es pot sortir de ximplets. Perquè un porta barretina, ja es creuen que és un calet!

Redell, si massa m'empipen a aquests «senyors» tan vius, els diré que per pagesos, no cal pas anà a Llofríu!

Que pels voltants de la Rambla també hi han molts pagerols que per xerrar i alabar-se, fillots meus, es pinten sols.

Però si aclariu les coses i els hi feu donar raons, són més fuls que aquells cartutxos del timo dels perdigons!

Tot és qüestió d'arribar a temps

Aquella tarda, en Piferrer, al sortir de pendre cafè se sentia tenori.

Com que era guapet, i havia estrenat un traje de gabardina amb cinturó, i s'havia afeitat de nou, flairava la conquesta. I quan en Piferrer flairava la conquesta, la víctima no trigava en aparèixer.

En efecte, encara no havia caminat cent passes que descobrí una morenassa que allò era el *no va más de los no va mases*, que diu el *Gordito*. Alta, gallarda, ben feta, amb un garrot de braç molsut i apetitós que gairebé tapaven unes mànegues de gasa, un escot que estava demanant una mossegada obligatòria, una cara fresca i rodona, de pagesa rica, i unes anques, i uns pits, i unes cuixes que... Ai mare de Deu! En Piferrer

sentí que se li avançava el rellotge d'una manera fenomenal i que la minutera li marcava les dotze.

En Piferrer es llençà a la seva persecució. Aviatau logrà tallar-li els passos. Mentre realitzava l'empaitada, anava rumiant un dels seus requiebros de circumstància. Per fi, logrà posar-se al seu costat i acostant-li la boca a l'orella li digué:

—Monada! Estàs com per robar-te en aeroplà!

M'agrades tant, que et mossegaria i em beuria la teva sang!

La xicoteta girà el cap i s'el quedà mirant de fit a fit:

—Moltes gràcies, jove, però aquest mes ha fet tard. S'haurà d'esperar uns dies, a que la font ragi...

B. ITLLA.

—Diu el senyoret que no cal que li posi jo el kimono, que ja li ficarà ell.

El lloro de la senyora Pona

La senyora Pona, soltera, ja entrada en anys, i per consegüent, passada ja a la segona reserva, consagrava tot el seu carinyo als animalets i s'hi gastava tots els cabals.

Casa seva era un verdader parc zoològic. Allí hi havien gats, gossos, ocells de tota mena i tres o quatre conillets d'índies. Tot aquell petit món, la senyora Pona el cuidava amb un interès extraordinari.

Un dia la col·lecció s'enriquí amb un superb exemplar de lloro. Era un lloro americà autèntic, que parlava amb *deje* i deia: *Vaya, ché... Que esperanza, mi amigo... Mándese mudar...* A més d'això, donava el bon dia a tothom en francès, anglès i català. Era un prodigi!

Tan encantada va quedar-ne la senyora Pona, que un dijous a la tarda va convidar a totes les seves amigues per tal que vinguessin a conèixer el nou hoste d'aquella nova arca de Noè. Tota la seva coneixença acudí, vestida amb la millor roba i emperifollada com s'esqueia a les circumstàncies.

Les visitantes admiraren el plomatge de l'animal, la seva mirada intel·ligent, el seu pic regargolat. Per fi, quan ja l'hagueren contemplat a gust seu, la senyora Pona agafà la bestiola i li digué:

—*Anda, rico, di alguna cosa a estas señoras, que te quieren oír...*

I el lloro començà a cridar

—*Jesú! Qué perra suerte la mía! Otra vez en un quilombo...*

El lloro havia sigut educat a una mena de casa Madam Petit bonaerense.

F. PONTI.

El començar de les coses

A casa els senyors Brutau hi havia una minyona nova. Era bonica, joveneta i no semblava gens esquarterada als galanteixos del senyoret, que era un especialista en això d'empaïtar angelets d'aiguera.

Als pocs dies de servir a la casa, el senyor Brutau passà pel menjador en el moment en què la nova raspa estava planxant la roba. Sens dir un mot, posà els dits a l'aigua que en una xicra tenia la noia per a remullar la roba i n'hi llençà, tot bromejant, unes gotetes.

La senyora Brutau havia vist la maniobra. Com vegés que la noia no responia res, però somreia amb certa complacència, la cridà així que ell fou fora i la despedí *incontinenti*.

A la nit, el seu marit, estranyant-se de no veure la conquesta en perspectiva, preguntà:

—I la minyona?

—L'he tret—respongué secament la senyora.

—Per què?

—Home, aquesta tarda he vist que es deixava remullar i m'ha semblat que demà ja la planxaries.

SAL PASSER.

—No et fa falta un soci per a explotar el negoci?

—Un soci no, però tinc vacant la plaça d'aprenent per a la neteja.

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que se'ns envia i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NANDU. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cebrables en la nostra Administració e per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, dones, i apretar l'apit!

El procediment del doctor Lletuga

EL doctor Lletuga era un home molt anomenat pel seu enginy. Havia realitzat cures gairebé miraculoses i gaudia d'una bona clientela i d'una excel·lent reputació.

Un dia el vingueren a cercar per un cas molt greu. Una xicota que tenia un cargol viu a dintre la panxa. La pobre noia, que guardava els porcs d'un mas, s'havia quedat adormida al mig del camp, sens dubte un xic massa oberta de cames, i l'animalet, que es veu que pertanyia a l'espècie nandulandesca, havia pujat cames amunt, i, en trobar una entrada que an ell li devia fer l'efecte de les coves d'Artà, s'hi havia ficat *como Pedro por su casa.*

—Per l'amor de Deu!—suplicà el pare de la noia al metge—. Procura que no li tinguin de fer mal! Pobre filla meva! Ella tan tendre, tan delicada, que li hagin de començar a ficar ferros i eines... Ai, doctor, m'esgarrifo només de pensar-ho!

—Ja veurà, ja veurà—digué el bon doctor—. Ja rumiarem algun procediment.

Tancà els ulls un moment, s'agafà el front amb les mans i, als pocs moments, una exclamació d'alegria se li escapà dels llavis:

—Ja el tinc!

—El què?—interrogà ansiós el pare de la noia—. El cargol?

—No, el cargol no encara. El procediment.

—De debò?

—De debò. Aquí deu haver-hi alguna d'aquestes orquestres que ara s'estilen pels balls, un jazz-band, que en diuen.

—Prou! Cada diumenge el toquen allà a la Societat. Per cert que fan un soroll que sembla que hagi esclatat una tempesta.

—D'això es tracta precisament. Que vingni l'orquestra, que imiti el més perfectament que pugni el soroll d'una tronada i al mateix temps, els bombers de l'Ajuntament engegaran les mangueres per les parets. Es clar, el cargol al sentir tot això creurà que plou i sortirà del seu cau.

—Ha tingut una idea magnífica, doctor!—digué entusiasmat el pare—. Vostè és un talentós! Vaig desseguida.

I, en efecte, posat en pràctica el procediment, l'animalet abandonà el cau on s'havia refugiat. Només li notaren, al sortir de la seva presó de carn, una particularitat curiosa: *com que a la noia aquell dia li havien vingut els pintors, el cargol, abans gris com acostumen a ser tots els cargols ben criats que hem vist en aquesta terra, s'havia tornat d'un bell color de safrà.*

El doctor Lletuga el guarda, com a record de la seva lluminosa estratagema, sota una campana de cristall.

F. AVALL HARGA

Es el mateix...

EL senyor Felip era molt bona persona. Per ell no hauria quedat cap misèria sens alivi ni cap desgràcia sense consol. Els pocs quartets que li sobraven de la renta després de pagar el lloguer de la torre, la roba de la seva filla, una xamosa poncelleta de divuit anys, i el menjar de tots dos, se li anaven en caritats.

Una nit, eran ja més de les onze, un caminant vingué a demanar refugi.

—Fa deu hores que camino—digué—i no he reposat un moment. Fa molt fred. Si em deixessiu quedar aquí per aquesta nit...

—Ja ho crec!—respongué el senyor Felip—. No faltava més. A mi m'agrada sempre protegir als pobres caminants. Vostè passarà aquí la nit. Ara que, com no tinc cap llit disponible, haurà de dormir amb la meva filla.

El desconegut cregué primer que s'el rifaven, però quan vegé que allò anava en seri i que la noia era una preciositat, pensà:

—Noi! Això sí que és cosa d'aprofitar-ho! D'ocasions com aquesta no en passen cada dia!

En anarse'n al llit, el senyor Felip cridà a la noia:

—Mira, Merceneta: quan et fiquis al llit, et passes la punta de darrera de la camisa entre les cames, l'agafes amb les dents, t'adorms i estigues tranquila, que no et passarà res.

—Està bé, papà—digué la Merceneta, que era una xicota molt obedient.

L'endemà, desfent-se amb agraïments, el caminant repregué son camí.

—Que no et llevés, Merceneta?—preguntà el senyor Felip a la seva filla. Mira que és molt tard!

—Es que no em trobo gairebé... Tinc molt mal de cap... Marejos... Aquesta nit...

—Aquesta nit?—exclamà ple d'angoixa el senyor Felip—. Què ha passat aquesta nit? Que no has fet el que jo et vaig dir?

—Sí, papà, però com que ara fan aquestes camises tan curtes i no m'arribava per agafar-me amb les dents la punta de darrera, vaig fer-ho amb la de davant. Deu ésser el mateix, oi...?

F. ALET

El truc d'en Miquelet

En Miquelet era un dels xicots más trempats i corridos del poble. Ell no desaprovava cap ocasió de donar esplai als seus sentits eròtics i en això hi posava tota la seva ciència, tota la seva perspicàcia i tota l'audàcia dels seus vint-i-tres anys.

Entre les dones del poble que més havien captivat l'atenció d'en Miquelet, n'hi havia una, la Palmira, ardent jamona de trenta dos anys ben complerts, bonica de cara, malgrat l'arrodoniment que els anys li havien ocasionat, de formes mòrvides i carn morena i forta, com el pa de crostons. La Palmira era soltera; però, mestressa d'un mas que li deixava amb què viure bastant còmodament, no tenia cap altra distracció que coquetejar amb els mossos de les masies, amb els quals s'havia ajassat gairebé a totes les pallisses del poble.

La Palmira no es mostrà esquerpa a la cort assídua que li feu en Miquelet; no obstant, per un esperit innat de coqueteria, es féu pregar tant com pogué. Per fi, una tarda d'agost que feia molta calor, i hi havien moltes mosques, i el temps estava núvol, amb una atmosfera de plom, la Palmira convingué en passar tota la nit amb en Miquelet.

—Bé—li va dir a darrera hora, ja posseïda d'un furor voluptuós i per sapiguer per endavant ço que el seu cos insaciabile podia esperar d'aquell fadri fort i sapat, en la plenitud de la vida—, tu ja sabs quina condició poso jo als homes per a venir a dormir amb mi?

—No—respongué en Miquelet—, però ho suposo. Vols dir que comptes amb la meua més absoluta reserva, veritat? Això, crec que no cal que t'ho digui...

—No, no, no és això—digué la Palmira—. A mi no m'agrada d'anar a un banquet d'on tornes a casa amb gana, sabs? Vull dir que per no atipar-me, ja estic bé sola a casa, m'entens?

—Encara no sé què vols dir.

—Sembles tonto. Jo no m'en vaig al llit amb un home que no em prometi portar-me, pel cap baix, deu cops a la glòria del cel. I com que no sé si tu seràs tan fort per resistir aquesta dura prova...

En Miquelet esclatà en una riada:

—Ja, ja, ja...! Sembla mentida que siguis així. Que no he donat les meves proves de mascle fort, jo? No deu vegades, vint, si tu vols, sóc capaç! Però—afegí obeïnt a una idea que acabava de creuar pel seu cap—haig de fer-te també present una cosa.

—Què?

—Mira, tots els homes, tenim les nostres coses estranyes. A mi, fins als cinc primers, no em passa mai res; però dels cinc en endavant, mai diries què és el que em treu desseguida tot el meu vigor i m'impideix continuar la sèrie?

—La son?

—Ca, dona, ca! La llum. De manera que apagaràs el llum i tancaràs ben tancats els finestrons.

—Bé, bé, no hi ha inconvenient.

—Encara hi ha una altra cosa.

—Noi, no en poses poques, de dificultats.

—Es natural, ves si tu has trobat mai cap home que arribi als vint.

—Als vint!... Quina condició més poses, doncs?

—Que cada cop que estarem llestos em deixaràs anar fins a la cuina a menjar-me un mos de pa amb formatge, per a no perdre les forces.

—No renyirem per això. A damunt de la taula ho trobaràs. Fins et deixaré un bon porró de vi.

Vingué la nit tan esperada, i, en efecte, en Miquelet es portà com un home. Un, dos, tres, quatre, cinc, sis, el seu rellotge amorós no es deturà ni un instant. Però al setè round, la Palmira sentí desitjos, en el seu espasme, d'allargar els seus dits àvids cap a la bossa dels cabals que en Miquelet s'estava gastant tan content per a satisfer-la, i, en lloc de trobar-la més buida, li semblà que havia crescut. Sorpresa pel canvi, la xicota s'aixecà d'una revolada i donant mitja volta a l'interruptor encengué el llum de la sala.

Un crit s'escapà de la seva gola. Aquell no era en Miquelet. Era en Pere Calo, de cal Tirallarg!

—I ara? Què fas aquí, Pere?—interrogà la xicota.

Veient-se descobert, el noi no sapigué què respondre.

—Sí, miri, anà fent...

—I en Miquelet, on és?

En Pere dubtà un moment i per fi es decidí a revelar el misteri:

—En Miquelet? Es abaix, que ven entrades.

PI XOTA

L'ansiosa

En Rafelet acabava de tornar d'un viatge de quinze dies. Venia de Girona, on acabava d'inaugurar la sucursal del seu negoci de productes químics i trobà a l'estació, impacienta, a la seva jove muller, la Pepeta, amb qui estava casat des de feia sis mesos.

Agafaren un auto per a arribar més depressa a casa i ja pel camí, la parella no pogué contenir els desitjos que sentia de trencar l'abstinència a que la separació forçosa d'aquelles dues setmanes els havia obligat a soportar. En Rafelet, que era un xicot fidel i en els dies d'absència no havia fet cap bogeria, venia revestit d'una energia de gall i així que foren al pis, sense temps de desfer les maletes, es repetí el joc un cop, dos, tres, quatre...

La Pepeta estava entusiasmada.

—Mira, avui hi ha programa extraordinari, sabs? I és que quan m'entornava cap aquí, han sortit a l'estació els dependents de la sucursal i cadascú m'ha encarregat que et fés una... carícia de part seva. De manera que la del auto, és clar, ha anat dedicada al comptable, que és el de més edat i les quatre d'aquí pels tres dependents més que hi han i el mosso.

La Pepeta, en sentir això, arrugà el front com si rumiés alguna cosa.

—Què penses, reina meua?—preguntà en Rafelet.

—Que és una llàstima que no hagi posat botones...

TIT OLA

Conte premiat del número passat:

LES CALCES DE LA PILAR

—Però, què tens? Estàs desganada?

—Ai, fill, enyoro les llangonisses i els ous del meu poble. Allò si que a una la deixava satisfeta!

Feconditat

Amb quina il·lusió en Jaumet esperava veure coronada la felicitat del seu matrimoni, per la dolça alegria de la paternitat!

Feia onze mesos que un capellà de la Bonanova havia consagrat la seva unió amb la Marguerideta i ja es trobava que mancaven pocs dies perquè el matrimoni tingués fruit de benedicció. En veritat, en Joanet era un xicot que no perdia el temps i estava pel treball intensiu.

Quan arribà el moment tan esperat i temut, la cosa, segons digué la llevadora, es presentà bé! En tres horettes mal comptades, la Marguerideta donà a llum un formós infantó, fet i pastat al seu pare...

Mes la jove mare, un cop llest el feliç deslliurament, no senti disminuir els seus dolors. Al contrari. En Joanet s'inquietà. Tindria males conseqüències el part? Ja una vaga angoixa li anava invadint l'esperit, quan la llevadora li digué tota joiosa:

—No s'espanti, no, que no és res. Al contrari: alegri's! La funció no s'ha acabat. En vé un altre!

En efecte, al cap de poca estona, en Joanet

es veia pare d'una nineta d'ulls blaus que s'assemblava a la seva Marguerideta com una gota de llet a una altra gota de llet.

A tot això, els dolors de la dona no es calmaven. La llevadora reconegué novament a la partera i digué:

—Senyor Joan: vostè està d'enhorabona. Encara n'hi ha un altre!

El pobre marit, allavors, trobà que la seva costella en feia un gra massa. S'acostà a la cambra on ella es preparava a engegar un altra criatura al món i senyalant-li un cert lloc li digué:

—Escolta, noia: això és una... escltxa o és la porta d'un col·legi?

PAU FORT.

—No et moguis Lluïseta, que ja el veig; és un cuc de sant Antoni..., però amb temptacions i tot.

—Ja és ben arrastrat aquest ofici; quan no et passes el dia remenant bultos, te l'has de passar fent la llimpiesa.

El casament de la Rosalia

Quan la Rosalia es casà, la meitat dels xicots del poble ja havien dormit amb ella. No cal dir, doncs, el rebombori que va armar-se quan es conegué la nova. *L'afortunat* era un pobre home, acabat d'arribar de muntanya, carregat de quartos i de bona fe, ja frisant en la trentena i que el que volia era «una xicotona bona per la casa». Conegué a la Rosalia i en mig any es resolgué celebrar el matrimoni.

Els xicots que havien gaudit dels favors de la núvia decidiren, quan arribà el casament, fer-ne una de sonada, i, en efecte, capitanejats pel fill de l'alcalde, que tant perquè havia servit al rei com per la seva alcúrnia, era el més decidit de tots, s'apostaren a la finestra de la cambra nupcial i allí esperaren plàcidament els aconteixements, doncs tenien ganes de veure què passava si el nuvi, com ells suposaven, s'adonava de què la Rosalia no conservava ja ni un record d'allò que deuen tenir les noies ben guardat perquè no es trenqui si volen conservar-se pures.

Arribà, per fi, el moment esperat. Els nuvis entraren a l'habitació. Primer se sentiren uns petons; després uns sospirs, després la veu de la Rosalia que deia:

—Té, Manelet meu, pren aquesta flor que ningú ha tocat.

Els xicots esclataren tots en una rialla.

—Noi!—digueren.—En Manelet aconseguí de la Rosalia el que cap de nosaltres havia lograt!

—Encara que t'en fumis—respongué un que mirava per una escletxa.

—Què vols dir?

—Que nosaltres estàvem tots pel jardí, i en Manel, de bones a primeres, ha entrat pel terrat.

PICK. A. DILLO.

Feia dies que no havíem estat a l'«Edén». Estàvem de crisi amb això de la vaga de transports i hem hagut d'esperar a que vingués la *rebaja de las consumaciones en la temporada de verano*.

Al foier ens ha vingut a saludar la Marina, aquella xicotona tan bufona que quan canta s'ho pren pel cantó seriós i ho fa un xic millor que el Govern. També hem trobat al *Kaiser*, que no és vol treure el bigoti, malgrat la calor, i al senyor Roca, que està molt preocupat amb això del futbol, i a l'Escolàstica, que per a ella no passen els anys, i a n'en Fanalets, que continua més trempat que un gínjol.

A l'escenari, com a plat fort tenen a la senyora Unamuno, que ho pela—ai, perdonin, no ho diré més—amb una gràcia i un salero que val totes les pessetes, i a la Maria Mançaneres, més quitlla que un brillant. Em sembla que no es queixarà de l'elogi.

Un xic més avall, hem entrat a veure com anava el «Montecarlo». Hi treballen la Paquita Casanova, la Carmen Caballero, que ja coneixem de l'«Alcàzar», quatre anglessetes amb un senyor que es diu Marcel i que, segons el cartell, són molt atractives. Ja ho crec! Són una mena d'atracció de forasters. Jo m'estimo més anar a veure a n'elles que visitar les obres de la Sagrada Família. Paraula!

A «L'As» segueix el triumvirat Francès, Espanya, Dorita, que rivalitzen en esforços per agradar al respectable. Nosaltres, que volen que els hi diem, estem per la Francès. Es una xicota que diu bé, mira amb intenció i està ben proveïda de tot arreu. Alça, Manela! quina jamba!

Quasi davant per davant, el senyor Serrano fa calderada cada dia. La Lluiteta de Tormes agrada cada dia més. Les altres xicotes del «Novelty» també van força a l'hora: la Claver, la Collado, l'Agna de Lis, la Flor Temprana, la Reynon, la Fernandita del Valle... Allò sembla un harem en ple Paralel. Ens fariem morros, paraula.

I al «Royal» continua la Pepita Mijares tan catxonda i bufona, amb la Torres, la Calderon, que la voldriem mossegar, i la Charito.

EL SECRETARI DEL NANDU.

Correu secret

Fig Asa. Anirà, M. Astur Bador. Es molt fluixet. Un pagès de Sant Andreu. S'aprofitarà. Tit Hola. Molt bé diu i per molts anys la tingui tan grossa. Un Barrilaire. Es més conegut que el Maliano Iglesias. Pep del Clot. Idem de idem. Pi Xaforta. Serà tan forta com vulgui, però lo que ens envia es més fluix que un pit de vella.

Vols curarte la gonorrea aguda, la cristitis, la blenorragia?

Compra avui mateix les

CAPSULES REX SAS

De venda a tots els centres d'específics i farmacies

(?)
(27)

Maison Meublée
(Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbará, 27, telèfon 3221 A. Barcelona-Gran confort i saletes de bany - Telèfon privat - Ascensor Continuament reformat a la moderna.

HAS PROVAT ELS SELLOS UPINE SAS?

Pots curarte o aliviar-te desseguida les Cristitis, Blenorragia i Urititis gonocócica

De venda a tots els centres d'específics i farmacies

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLE-NORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que son, causando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis. DE VENTA: Segalá, Rambla de las Flores, 14 —Salus; Fontanella, 7 —Doctor Perelló, Rambla del Centro, 37; y en las principales Farmacias y Centros de Específicos

No val a badarl..

La Mundial

Espalter, 6
BARCELONA

QUI bada ensopega. Sapiguem nedar i guardar la roba. Avans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a fons Casa de curació pels qu'haig'n ensopegat-Lavatives per a després del bany-Polvos per a matar les cabres de dotze potes

LUCHA ANTIVENÉREA

PREVENIRSE! Con la DEFENSA JUVENTUS, la profilaxia o sea la seguridad de no contaminarse, es completa. Basta UNA aplicación antes o después del contacto. AL MEDIO MINUTO todos los gonococos, espíritus de la Sífilis y bacilos del chancro han muerto, quedando esterilizada la piel y mucosas, «intra» y «extra» pues el antiséptico, por su poder de difusión, penetra por los más recónditos repliegues. Al cabo de medio a un minuto, lavarse con agua clara o con jabón. NO CONTIENE GRASA, dejando un contacto agradable. NO MANCHA. Una peseta tubo Descuento desde 25 a 50 por 100. Se desean agentes. PASEO DE SAN JUAN, 87, farmacia

INSTITUT MEDICAL FÉMINA

Vies urinàries, sífilis i matriu
Compte del Fossol, 23, prol., 1.^a
Visita de 11 a 1 i de 6 a 8
Consulta especial: Carme, 76, prol.

La Mascota

Primera y única casa dedicada a artículos de goma higiénica. Es la mejor surtida y la que puede garantizarlos por su buena calidad. Compre una sola vez para convencerse. MATALADILLAS en polvo. Una caja, 50 céntimos.

1. San Ramón, 1 - BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de fujos de las vías génito-uritarias, así del hombre como de la mujer se curan pronto y bien, con las tan conocidas

GRAJEAS RUSAS ROVISOLFF

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla de las Flores, 14 - BARCELONA

Ella.—Que no el coneixes amb la veu? Es en Lluïset, tonto, és en Lluïset.
El lloro.—Ai, ai, em semblava que la tenia més grossa.